

til at etablere brandforsikringsforeninger, som har til formål at forsikre bygninger på landet, med rettigheder og pligter svarende til dem, der efter loven af 23. april 1870 tilkommer Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger. Justitsministeriet har indtil nu meddelt 8 foreninger — foruden Kjøbenhavns Brandforsikring, jfr. foran — anerkendelse efter loven. De pågældende foreningers virksomhedsområde er fastlagt i vedtægterne. Nogle af foreningerne tegner kun forsikringer i nærmere angivne lokale områder. For samtlige 8 foreninger gælder, at de ikke tegner forsikringer i København inden for voldene, d.v.s. Kjøbenhavns Brandforsikrings oprindelige virksomhedsområde, og ej heller i købstæderne bortset fra de områder, der i nyere tid er indlemmet i købstæderne, og de byer, der i nyere tid har fået købstadsrettigheder. I denne forbindelse bemærkes, at de love, hvorved købstæder er oprettet i nyere tid, har indeholdt bestemmelser om, at brandforsikringsforeningerne for landbygninger kan vedblive at tegne forsikringer i de pågældende købstæder. Endvidere bestemte § 9, stk. 2, i lov nr. 379 af 28. juni 1920 om indlemmelse i købstæder af arealer af sognekommuner, at loven ikke medfører forandring i brandforsikringsforeningernes virksomhedsområde, dog således at det står beboerne i de indlemmede distrikter frit for at overgå til lignende institutioner, der virker i købstæderne. En tilsvarende bestemmelse findes i loven om landkommunernes styrelse, jfr. senest lovekædet nr. 363 af 22. september 1965 § 46. I en del nye købstæder og i de distrikter, som er indlemmet i eksisterende købstæder, er der således efter lovgivningen mulighed for at tegne forsikring enten i Købstædernes almindelige Brandforsikring, i Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger eller i en brandforsikringsforening, der er godkendt i medfør af loven af 12. april 1889.

Loven om revision af den kommunale inddeling medfører ingen umiddelbare virkninger for brandforsikringsforeningernes virksomhed, jfr. lovens § 22, hvorefter ændringer i den kommunale inddeling ikke medfører ændringer i områderne for bl. a. brandfor-

sikringsforeningernes virksomhed. I bemærkningerne til § 22 (lovforslagets § 21, folketingstidende 1966-67, tillæg A sp. 908) anføres det imidlertid, at spørgsmålet om en regulering af de omhandlede selskabers virksomhedsområde forudsættes taget op til behandling, efter at principperne for en ny kommuneinddeling er lagt fast.

Efter loven om kommunernes styrelse bortfalder sondringen mellem købstadskommuner og sognekommuner med virkning fra den 1. april 1970. Da den geografiske afgrænsning mellem de anerkendte brandforsikringsforeninger, som det fremgår af det foran anførte, bl. a. er baseret på denne søndring, har gennemførelsen af kommunestyreloven yderligere aktualiseret spørgsmålet om en revision af de gældende regler om afgrænsningen, jfr. også bemærkningerne til § 69 i forslaget til kommunestyreloven (folketingstidende 1966-67, tillæg A sp. 882).

På denne baggrund har samtlige brandforsikringsforeninger rettet henvendelse til justitsministeriet med henblik på en ophævelse af de gældende begrænsninger i foreningernes virksomhedsområde. Foruden at henvise til ændringerne i den kommunale struktur, har foreningerne peget på, at de hidtidige begrænsninger vil kunne bevirke, at foreningerne unddrages de fordele, som ellers kunne opnås gennem virksomhedsrationalisering og anvendelse af moderne tekniske hjælpemidler.

Justitsministeriet kan tiltræde, at der ikke længere er grundlag for at opretholde de tildels historisk begrundede afgrænsninger i foreningernes virksomhedsområde. Man har derfor efter drøftelse med foreningerne udarbejdet det foreliggende lovforslag. Forslaget indebærer, at de under justitsministeriets tilsyn stående bygningsbrandforsikringsforeninger fra den 1. april 1970 — med de rettigheder og forpligtelser, som følger af lovgivningen — kan tegne brandforsikring for bygninger beliggende overalt i landet, naturligvis under forudsætning af, at vedkommende forenings vedtægter hjemler adgang hertil.

Lovforslagets gennemførelse medfører ingen udgifter for statskassen.